

No Yogurt for the Dead – Histoire(s) du Théâtre VI

Tiago Rodrigues & NTGent

Première 31 januari 2025,
NTGent Schouwburg

Persdossier

Synopsis

Tiago Rodrigues overwint de dood van zijn vader in nieuwe voorstelling bij NTGent

Portugees auteur en regisseur Tiago Rodrigues, ster van het Europese theater, creëert op vraag van NTGent 'No Yogurt for the Dead - Histoire(s) du Théâtre VI', een intens poëtische voorstelling die een kleine overwinning op de dood wenst te zijn.

Na Miet Warlop, Angélica Liddell, Tim Etchells, Faustin Linyekula en Milo Rau is Rodrigues de nieuwste gevierde regisseur die door NTGent werd uitgenodigd om deel te nemen aan de prestigieuze reeks Histoire(s) du Théâtre. Rodrigues begon zijn carrière bij het Vlaams collectief STAN. Meer dan twee decennia later toeren de voorstellingen van de directeur van Festival d'Avignon langs alle belangrijke Europese theaters en festivals.

Wat als theater de dood kon overwinnen? Met No Yogurt for the Dead - Histoire(s) du Théâtre VI tracht Rodrigues de laatste woorden van zijn vader te verbeelden. Rogério Rodrigues, een gerespecteerd Portugees journalist, begon in zijn laatste dagen in het ziekenhuis een krantenartikel neer te pennen. Elke dag schreef zijn vader in zijn notitieboekje aan een verhaal over zijn ervaringen als terminale patiënt. **Zowel Tiago als zijn vader wist dat dit zijn laatste artikel zou zijn.**

Toen zijn vader overleed, opende Tiago het notitieboekje. Het bevatte slechts een paar lijnen en stippen, een paar krabbels, zoals de abstracte tekeningen van een kleuter. Nu wil de zoon de ongeschreven pagina's van zijn vaders laatste werk verbeelden. Door herinneringen, liedjes of fragmenten van zijn vaders geschriften te mengen, bouwt Rodrigues aan **een voorstelling die een kleine overwinning op de dood wenst te zijn.**

In zijn voorstelling is elke scène een speelse variatie op het thema afscheid. Het podium vormt een surreëel landschap waar ziekenhuisbedden over een ijzige zee glijden, als metafoor voor het tumult van het leven. **Met muziek en poëzie als de grammatica van een theater dat zelfs in de droevigste verhalen redenen vindt voor vreugde.**

Credits

- tekst & regie: Tiago Rodrigues
- cast: Lisah Adeaga, Manuela Azevedo, Beatriz Brás, Hélder Gonçalves
- dramaturgie: Kaatje De Geest
- regieassistent: André Pato
- lichtontwerp: Dennis Diels
- decorontwerp: Sammy Van den Heuvel
- kostuumontwerp: Ilse Vandenbussche
- geluidsonwerp: Frederik Vanslembrouck
- muziekontwerp: Hélder Gonçalves

Speellijst

- 23 tot 31 januari: NTGent Schouwburg (Gent, BE)
- 19 tot 23 februari: Culturgest (Lissabon, POR)
- 27 & 28 februari: Teatro Circo (Braga, POR)
- 28 mei tot 1 juni: Wiener Festwochen (Wenen, OOST)**

** De data in Wenen zijn nog niet voor publicatie. Het festival maakt pas later zijn programma bekend.

Deze voorstelling gaat verder op tournee tijdens seizoen 25-26. Meer details daarover later.

Interview

“Bovenal gaat theater over niet sterven”

De Portugese auteur en regisseur Tiago Rodrigues, ster van het Europese theater, begon zijn carrière bij het Vlaams collectief STAN. Meer dan twee decennia later toeren de voorstellingen van de directeur van Festival d'Avignon langs alle belangrijke Europese theaters en festivals. Op vraag van NTGent creëert Rodrigues op dit moment 'No Yogurt for the Dead - Histoire(s) du Théâtre VI', een

intens poëtisch stuk dat een kleine overwinning op de dood wenst te zijn.

'No Yogurt for the Dead' is gebaseerd op de laatste episode van je vaders leven. Waarom besloot je om de voorstelling te baseren op dat intens persoonlijk verhaal?

Tiago Rodrigues: "Mijn vader, Rogério, was veertig jaar lang journalist. Toen hij kort voor zijn dood naar het ziekenhuis ging, vroeg hij een notitieboekje mee te nemen. Hij wilde zijn ervaring in de kliniek documenteren, zowel het gevoel van ontmenselijking als de verhalen van andere patiënten, van verzorgers en bezoekers. Journalistiek was zijn manier van sterven."

"Hij schreef uren en uren in het notitieboekje. Maar toen ik het na zijn dood opensloeg, had het alleen een titel: *Geen yoghurt voor de doden*. Al de rest waren krabbels. Niet eens slecht geschreven woorden, alleen lijntjes, *streepkes*."

"Welk artikel wilde hij schrijven? Was hij er zich van bewust dat zijn hand een nutteloos instrument was geworden? Voor mijn vader moet dat een enorme nederlaag geweest zijn. Of leefde hij in een fantasiewereld en dacht hij dat hij echt aan het schrijven was? Die vragen achtervolgden me wekenlang. Tot ik besepte dat ik moest afmaken wat hij begonnen was. Niet als journalist, maar als theatermaker."

Is het stuk een eerbetoon aan je vader?

"Het is meer een voorstelling over de zoektocht naar warmte, menselijkheid en zelfs vreugde in het afscheid van een geliefde. De grote Heiner Müller zei: 'Als we theater maken, praten we met de doden'. In dit stuk sterf ik samen met mijn vader, we werken samen aan dit stuk. Op dezelfde manier als ik hiervoor met Tsjechov, Tolstoj of Virginia Woolf heb gewerkt."

Wat voor iemand was je vader?

(aarzelt) "Hij is geboren in 1947 en groeide op in een fascistische dictatuur. Hij vluchtte voor vervolging door de politie en emigreerde naar Frankrijk. Zijn broer stierf in de koloniale oorlog in Afrika. Hij groeide arm op, in een klein dorp... al die gebeurtenissen gaven hem een heel sterk besef van loyaliteit, eerlijkheid en moed. Hij was soms bitter omdat de rest van de wereld niet uit even eerlijke, bijna heldhaftige mensen bestond. Hij was vaak introvert, streng ook, maar had enorme kwaliteiten. Hij was in elk geval een zeer belezen en vaardig iemand."

Hoe was je relatie met hem?

"Moeizaam, vaak. In zijn opvoeding, en in die van zijn generatiegenoten, was het leren uiten van emoties geen prioriteit. Hij had moeite met het tonen van liefde en met affectie, wat het voor mij lastig maakte als kind en als tiener. Maar ons verhaal is er ook een van verzoening."

“Zijn tijd in het ziekenhuis kort voor hij stierf was geen zegen, daarvoor was het te triest, maar het gaf ons wel de kans om dichterbij elkaar te komen. Om te beseffen dat wat we haatten aan elkaar niet meer dan details waren. We konden de moeilijke vragen stellen en ik ben blij dat we dat deden. Het is onvoorstelbaar wat een stervende moet doen, op korte tijd in het reine komen met zichzelf en zijn leven.”

“Alles zit op de grens tussen realiteit en fictie,
ook de waarheid. Als ik dat niet geloofde,
zou ik geen theater maken”

Heb je zijn afkeer van yoghurt geërfd?

"Nee, integendeel, ik heb altijd van yoghurt gehouden. Maar voor mijn vader was het iets dat alleen kinderen aten. Tot hij ziek werd, toen veranderde zijn smaak. Hij kreeg de hele tijd yoghurt in het ziekenhuis en begon het lekker te vinden."

"Opeens had hij een zeer uitgesproken mening over yoghurt, hij noemde het vers en lekker, gaf de voorkeur aan vanille,... We maakten daar veel grapjes over. Waarschijnlijk besloot hij daarom om *No Yogurt for the Dead* te kiezen als titel van zijn laatste reportage."

Deze creatie brengt je terug naar België. Een land met een kunstscène die een ferme stempel heeft gedrukt op het begin van je carrière. Hoe voelt om hier nu weer lange tijd te vertoeven?

"Ik had een flashback toen ik een paar dagen geleden in Gent aankwam. Ik kwam voorbij de Minard-schouwburg, waar ik eind de jaren negentig meespeelde in *Point Blank* van collectief STAN. Het was mijn tweede voorstelling als professioneel acteur, ik was amper 21."

"Op de eerste avond - de opvoering was al begonnen maar ik zat niet in de eerste scène -, rende ik tot twee keer toe naar buiten om mijn vriendin te zoeken. Ze was afgereisd uit Portugal maar had vertraging. Het was allemaal erg onprofessioneel maar ik smokkelde haar wel nog binnen en het was wel heel romantisch."

"Als twintiger heb ik intensief met STAN gewerkt. Het was mijn echte theaterschool. Ik ben zelfs gestopt met de toneelschool in Lissabon om met het collectief te werken, als een dorpskind dat wegloopt met het circus. Het enige wat ze ons in Lissabon leerden, was je lichaam en geest onderworpen aan de ideeën van een regisseur. Ik haatte dat en ik was er heel erg slecht in."

Wat trok je zo aan in STAN?

"De collectiviteit van hun proces. Iedereen die aan een stuk werkte, kon zich uiten en een deel van zichzelf in de voorstelling leggen. STAN heeft me ook geleerd dat liefde voor tekst een vorm van vrijheid is, geen gevangenis. Je mag de woorden van anderen gebruiken om jezelf uit te drukken. Bij STAN vond ik mijn theater. Het hield eindelijk steek. Daarvoor hield ik van theater, maar ik vond het vreselijk om doen."

Hoe moeilijk is het om nu zelf regisseur te zijn? Hoe geef je acteurs genoeg vrijheid?

"Ten eerste schrijf ik tijdens de repetities. Wat ik schrijf, is geïnspireerd door de acteurs, door hun ideeën, worstelingen en suggesties. Buiten de repetities om heb ik geen discipline en geen plezier in schrijven, ik begin er niet eens aan. Maar eenmaal de wisselwerking begint met de acteurs op scène, ontploft mijn hoofd."

"Als regisseur vertel ik de acteurs ook zelden of nooit wat ze precies moeten doen. Ik luister, ik stel voor en ik kom met ideeën als niemand anders die heeft. Altijd is het een dialoog. We werken aan een gemeenschappelijke verbeelding, niet alleen aan de mijne."

"Al sinds mijn tienerjaren doe ik aan theater om niet alleen te zijn", zei je eerder. Is het echt zo eenvoudig?

"Ik maak theater, in welke vorm dan ook, om niet alleen te zijn. Maar het gaat verder. Niet alleen zijn, is ook iets politieks. Het gaat om meer dan de eenzaamheid van een Portugese tiener die met acteren begint omdat hij gefascineerd is door theaterliefhebbers. In theater delen makers en toeschouwers hun tijd en verbeelding. Ze delen onzichtbare dingen die ze samen tot leven brengen. Dat is heel krachtig en een van de grote bronnen van geluk in mijn leven."

"Naar een tv-scherm staren thuis, weg van andere mensen, komt dicht bij sterven. Theater staat aan de kant van het leven. Niet sterven, dat is voor mij de essentie van theater."

In de cast van 'No Yogurt for the Dead' zitten drie Portugese muzikanten. Hoe belangrijk is muziek in de voorstelling?

"Ik hou ervan vreugde te vinden in zelfs de droevigste verhalen. Muziek helpt daarbij. De soundtrack van de voorstelling is geïnspireerd op een ouderwetse, fado-achtige traditie. We creëren een heel specifieke sfeer met de simpele combinatie van een elektrische gitaar en een stem."

"De drie zijn een eer om mee te werken: Helder Gonçalves, een van de grote componisten van moderne muziek in Portugal, Manuela Azevedo, die heel bekend is in Portugal als zangeres maar ook een geweldige actrice, en Beatriz Brás, bekend als actrice, maar ook een geweldige zangeres. De Vlaamse actrice Lisah Adeaga maakt de cast compleet."

"Na de première heeft mijn vader alsnog zijn laatste artikel geschreven, al had hij daar mijn hulp voor nodig. Samen boeken we een kleine overwinning op de dood"

Lisah vertolkt de verteller in de voorstelling. Haar personage is dat van de verpleegster die voor je vader zorgde in het ziekenhuis. Iemand die hij zowaar de bijnaam "de slechtste verpleegster ter wereld" gaf.

"Ja, mijn vader kon bot zijn. Zijn bijnaam bij de krant was 'de torpedo'. Maar het was ook zijn vorm van humor. Toen hij voor de laatste keer naar het ziekenhuis ging, zei hij tegen de verpleegster: 'Ik respecteer je als mens en wellicht ben je heel aardig. Maar als verpleegster ben je de slechtste ter wereld'. Overigens vond zij hem niet minder leuk na die opmerking, integendeel. Ik heb het altijd een grappige en vertederende anekdote gevonden."

Het mengen van feit en fictie is een essentieel onderdeel van je werk, ook in dit stuk weet je als toeschouwer nooit zeker wat echt gebeurde en wat niet.

"Enrique Vila-Matas, een groot Spaans schrijver, zei dat alles tussen werkelijkheid en fictie in zit. Ook de waarheid. En hij heeft gelijk. Het mengen van feit en fictie is nodig om een waarheidsgetrouw stuk te maken. Tegelijkertijd laat het genoeg ruimte voor het publiek om te fantaseren, om mee te creëren."

"Ik gebruik fictie omdat verhalen vertellen mijn manier is om deel te nemen aan de wereld. De werkelijkheid heb ik nodig omdat ik tegelijk een ambitie heb, een drang om de wereld te veranderen, al is het maar een klein beetje. Met *No Yogurt for the Dead* probeer ik het artikel te schrijven dat mijn vader nooit heeft afgemaakt. Vanaf de première zal er iets veranderen. Het artikel zal er plots zijn, het zal bestaan. Een heel kleine, maar voor mij heel belangrijke overwinning op de dood."

--- interview door Jonas Mayeur

De pers over het werk van Tiago Rodrigues

“Rodrigues is per definitie geen opzichtige regisseur. Hij is een humanist in hart en nieren, zijn voornaamste bekommernis is empathie en de manieren waarop de wereld van vandaag die ondermijnt”

--- New York Times (VS)

“Complexiteit is altijd het antwoord in Rodrigues' werk - en het is een van de beste wegen naar het hart van het publiek”

--- New York Times (VS)

“Tiago Rodrigues brengt de magie terug in het theater”

--- Le Figaro (FR) over 'Hécube pas Hécube'

“Een juweel, een delicatessen, tegelijk gebeeldhouwd en eenvoudig”

--- Le Monde (FR) over 'Choeur des amants'

“Een voorstelling die uitblinkt in schoonheid en intelligentie, die het theater leven laat blazen uit elke porie van zijn huid - die oude huid die zich de afgelopen twee millennia is blijven vernieuwen”

- Le Monde (FR) over 'Sopro'

“Een briljante ode aan het theater en degenen die het maken”

- Le Figaro (FR) over 'Sopro'

“Pijnlijk, scherp en menselijk: de handelsmerken van Rodrigues”

--- Theaterkrant (NL) over 'Dans la mesure de l'impossible'

“Onstuimig (...) angstaanjagend”

--- Theaterkrant (NL) over 'Carolina and The Beauty of Killing Fascists'

Over 'Histoire(s) du Théâtre'

Histoire(s) du Théâtre is een reeks nieuwe producties in opdracht van NTGent, het stadstheater van Gent. De titel verwijst naar de documentaires Histoire(s) du Cinéma van de Franse cineast Jean-Luc Godard, waarin hij het filmpubliek een overzicht gaf van de sleutelmomenten uit de geschiedenis van de Europese cinema. Geïnspireerd door zijn genereuze voorbeeld nodigt NTGent telkens een andere regisseur uit om te reflecteren op theater als kunstvorm. De reeks is bedacht en wordt gecureerd door **Milo Rau**, huisartiest bij NTGent.

Deel één van de reeks, *La Reprise - Histoire(s) du Théâtre I* van Milo Rau & NTGent werd voor het eerst opgevoerd op het KunstenfestivaldesArts in Brussel in mei 2018 en toerde sindsdien wereldwijd. De befaamde Congolese choreograaf **Faustin Linyekula** creëerde vervolgens *Histoire(s) du Théâtre II*, inclusief een re-enactment van een beroemde dansvoorstelling uit de jaren zeventig van het Congolese Nationale Ballet met enkele van de originele performers.

Derde in de rij was de Spaanse regisseuse **Angélica Liddell**. In *Liebestod - Histoire(s) du Théâtre III* stond Liddell zelf op het podium en verkende ze haar fundamentele ideeën over theater en tragedie. *Liebestod* ging in première op het Festival d'Avignon in juli 2021.

De Belgische kunstenaar **Miet Warlop** creëerde Histoire(s) du Théâtre IV. *ONE SONG* was een van de revelaties van het Festival d'Avignon in juli 2022 en toert nog steeds de wereld rond. De Britse theaterlegende **Tim Etchells** werd gevraagd voor deel vijf, *How goes the World - Histoire(s) du Théâtre V*, dat in première ging in november 2023, aan de vooravond van de veertigste verjaardag van zijn legendarische collectief Forced Entertainment. De Portugese auteur, acteur en regisseur **Tiago Rodrigues** creëert met *No Yogurt for the Dead* het zesde luik in de serie. Première: 23 januari 2025.

Biografieën

Tiago Rodrigues begon zijn carrière 25 jaar geleden als acteur. Zijn ontmoeting met tg STAN toen hij nog theater studeerde, maakte een grote impact op hem. De vrijheid die hij bij dit Belgisch collectief zou zijn toekomstige werk aanzienlijk beïnvloeden.

In 2003 richtte hij samen met Magda Bizarro het gezelschap Mundo Perfeito op, waarmee hij zo'n 30 voorstellingen creëerde en presenteerde in meer dan 20 landen. Zo was hij regelmatig te zien op evenementen als Festival d'Automne, METEOR Festival in Noorwegen, Theaterformen in Duitsland, Festival TransAmériques in Canada en kunstenfestivalsdesarts in Brussel.

Rodrigues werkte samen met een groot aantal Portugese en internationale theaterartiesten, choreografen en dansers. Hij gaf ook theaterles in verschillende scholen. Naast zijn theaterwerk schreef hij scenario's voor film en televisie, artikelen voor kranten, poëzie en essays. Van 2015 tot 2021 was hij artistiek directeur van het Nationaal Theater Dona Maria II in Lissabon.

Rodrigues kreeg internationale erkenning en een aantal nationale en internationale prijzen. Enkele van zijn meest opmerkelijke werken zijn *By Heart*, *The way she dies*, *Sopro*, *Dans la mesure de l'impossible*, *Catarina and the beauty of killing fascists* en recentelijk *Hécube, pas Hécube*, dat in première ging op het Festival d'Avignon 2024, het festival dat hij sinds september 2022 leidt.

Of het nu gaat om het vermengen van waargebeurde verhalen en fictie, het herschrijven van klassiekers of het bewerken van romans, het theater van Tiago Rodrigues is diep geworteld in het idee om voor en met acteurs te schrijven, op zoek naar een poëtische transformatie van de werkelijkheid met behulp van theatrale middelen.

Manuela Azevedo (°1970) is een Portugese muzikant. Ze studeerde af aan de Universiteit van Coimbra in de richting Rechten. Tegelijkertijd volgde ze een muziekopleiding piano. In 1992 richtte Azevedo samen met onder anderen Helder Gonçalves de poprockband Clã op, waarvan ze nog steeds de leadzangeres is. Hun debuutalbum uit 1996, *LusoQUALQUERcoisa*, markeerde het begin van een vruchtbare muzikale carrière: Clã bracht in de loop der jaren 9 studioalbums en 2 live-albums uit.

No Yogurt for the Dead – Histoire(s) du Théâtre VI is haar tweede samenwerking met Tiago Rodrigues. Eerder werkten Azevedo samen met Helder Gonçalves aan de voorstelling *La Cerisaie*, waarbij zij live muziek op het podium brachten.

Beatriz Brás (°1993) is een Portugese actrice, geboren in Lissabon. Ze voltooide haar Master in de Podiumkunsten aan Escola Superior de Teatro e Cinema. Ze is een van de oprichters van het theatergezelschap auééu waar ze maker en performer is sinds 2014.

Brás maakte deel uit van de cast van *Sopro*, (Tiago Rodrigues, Festival d'Avignon), en ging twee jaar op internationale tournee met de voorstelling. Naast verschillende kortfilms werkte ze in 2018 mee aan de film *A Herdade / The Domain* van Tiago Guedes (waarmee ze de prijs won voor Nieuw Talent 2020 van Portugese Fundação GDA). Ze werkte met theaterregisseurs als JP Bucchieri en Cristina Carvalhal, en is sinds 2021 op internationale tournee met de voorstelling *Dans la mesure de l'impossible* van Tiago Rodrigues.

In 2022 nam Brás deel aan de tv-serie *Diálogos Depois do Fim do Mundo / (Dialogen na het einde van de wereld)* van Tiago Guedes. In 2024 werkt ze mee aan de film *A Providência e a Guitarra* van João Nicolau. *No Yogurt for the Dead - Histoire(s) du Théâtre VI* is haar derde samenwerking met Tiago Rodrigues.

Hélder Gonçalves (°1970) is een Portugese muzikant, producer en componist. Op 10-jarige leeftijd begon hij als autodidact elektrische bas te spelen. Hij studeerde klassieke gitaar en schreef zich in bij de Porto Jazz School, waar hij kort na zijn opleiding les begon te geven. In 1992 richtte hij samen met o.a. Manuela Azevedo de pop rock band Clã op, waar hij gitarist en componist is. Hun debuutalbum, *LusoQUALQUERcoisa* (1996), markeerde het begin van een vruchtbare muzikale carrière: Clã bracht in de loop der jaren 9 studioalbums en 2 live-albums uit.

In januari 2025 speelt Hélder mee in de nieuwe productie van Tiago Rodrigues, *No Yogurt for the Dead – Histoire(s) du Théâtre VI*. Eerder werkten hij al samen met Rodrigues voor de voorstelling *La Cerisaie*, waarvoor hij de originele muziek componeerde die hij samen met Manuela Azevedo live op het podium bracht.

Lisah Adeaga (°1994) is een Nigeriaans-Belgische acteur, theatermaker, regisseur en zanger. In 2019 studeerde ze af aan de opleiding Kleinkunst van het Conservatorium van Antwerpen, waar ze inmiddels ook actief is als gastdocent.

Adeaga voelt een sterke drijfveer om het artistieke landschap toegankelijk en vrij te maken voor iedereen. Zo zit ze in de artistieke adviesraad van het Koninklijk Conservatorium Antwerpen en gaf ze de afgelopen jaren verschillende workshops bij De Nieuwe Spelers, een vooropleiding theater die focust op maatschappelijk en culturele diversiteit.

Adeaga maakte haar debuut op het grote podium bij het gezelschap Bloet / Jan Decorte & Sigrid Vinks met de producties *Hamlet 0.2* (2018) en *Body a.k.a* (2019). Daarnaast speelde ze in voorstellingen van onder andere Comp. Marius, ARSENAAL/LAZARUS en het paleis. Ze maakte deel uit van de cast van *Red - The Sorrows of Belgium III: Holy War*, het sluitstuk van de trilogie van Luk

Perceval bij NTGent. In het seizoen 2022-2023 speelde Lisah de lokale versie van [*A Play For The Living In A Time Of Extinction*](#) in regie van [Martha Balthazar](#) en Katie Mitchell. In 2025 speelt Adeaga mee in de voorstelling van Tiago Rodrigues getiteld [*No Yogurt for the Dead - Histoire\(s\) du Théâtre VI*](#).